

Volem el diari en català

**JAUME
CANYAMERES**

mercat el que mana i això ho podem constatar, per exemple, amb el cinema, en alguns serials de TV3, en els quals combinen les dues llengües, etc., etc. i sempre, insisteixo, hi ha la qüestió econòmica que no pot obviar-se, perquè no tothom és una ONG.

Amb tot, el motiu d'aquest escrit és que, en l'esmentat full, entre d'altres, suposo, m'hi sentí totalment eludit, ja que com poden comprovar no hi consta la meua adhesió. Però, a més, fa directes al·lusions als que, com jo, no compartim el context d'aquesta campanya; tot i haver donat personalment les meves raons als organitzadors.

Diu que per tancar aquest apartat de ressò ciutadà, cal reconèixer que hi hauria d'haver més noms propis entre els signants del Manifest; però alguns de ben significats hi són absents. Tothom ha fet ús de la seva llibertat, alguns, fins i tot, de forma incomprendible amb la seva trajectòria personal catalana.

I més endavant diu: "En un temps en

què la nostra identitat nacional es veu perillosament amenaçada per l'immens poder polític i cultural de l'Estat espanyol dolen força determinades absències."

I a mi encara en dol més veure com els que se senten responsables de la pàtria es dediquin a fer volar coloms, amb tots el respecte que em mereixen com a persones il·lustrades.

5.000 adhesions? El que cal són 5.000 accionistes per un nou diari en català, a la vegada 5.000 subscriptors! Això és el que cal, amics promotors. I que consti que si prenen aquest camí poden comptar amb mi, tant com a subscriptor i accionista i, segur que, com jo, amb molts més si, com suposo, amb els signants del Manifest ho han fet de cor.

Que la prudència no ens faci ser traïdors. I tant! Però cal apuntar bé cap a on han d'anar els trets i, en aquest cas, com en tants d'altres, els principals responsables, crec, en som nosaltres mateixos, com es desprèn llegint el contingut de l'esmentat Manifest.

Pot haver convençut als que ja n'estaven, no faltaria sinó, però no crec s'hagi aconseguit als que, com jo no comparí el seu mètode. I menys, encara quan solament fos per delicadesa, s'hagués fet constar els motius d'aquesta desavinença, si més no, per enriquir el diàleg, com jo vaig fer en el seu moment i ara explicito públicament perquè "la prudència no em faci ser traïdor! Cordialment.

CREC que, tots estarem d'acord que voldríem que aquest diari fos en català, com moltes mes altres coses que ens envolten en la nostra vida diària. Amb tot, hem d'acceptar que, vulguem o no, som hereus d'un passat, no tan llunyà i d'una realitat quotidiana que ens envolta, de la que, tots plegats, en som participants i coresponsables.

El que vol dir que no podem dir que "ens facin" el diari en català, sinó veure i examinar quina és la nostra actitud personal i social perquè aquest fet és doni d'una manera en la qual no hi estem d'acord.

A més, aquesta actitud podria tenir sentit si el diari al qual va dirigit el manifest profusament repartit, "Més català al Diari de Terrassa", fos d'una entitat o institució pública, però com tots molt bé sabem, la propietat és privada i, per tant, res a dir de la seva programació. O millor dit, no és correcte ficar-se a casa dels altres, ja que solament ells sabran el perquè ho fan, i ho hem de respectar. I el fet que a nosaltres no ens agradi, ens queda el dret de no comprar-lo. No caldria sinó! No podem oblidar que, dissortadament, en molts camps, és el

**En molts camps,
és el mercat
el que mana**